

Պարույր Սևակ

Կորչի հինգշաբթին

Քեզանից հեռու

Ես ապրում էի

Կարծես թե ինքս էլ ինձանից հեռու:

Ինձանից հեռու

Դու ապրում էիր...

Դու չէիր ապրում բուսական կյանքով:

Իսկ հիմա,

Երբ մենք մեկտեղ ենք արդեն,

Կարծես թե նորից շերտ-շերտ միացանք,

Որ ամբողջանանք՝ նարնջի նման՝ մի կեղևի մեջ

Եվ հյութավորվենք՝

Հողի ավշային չորս բաժնին խառնած

Չորս բաժին ավյուն արեգակնային,

Ու երջանկորեն՝

Նո՛ր կերպ ու նորե՛ն՝

Բարբառենք անխոս.

«Այս է մեր մարմինն, առե՛ք ու կերե՛ք»...

Ինձանից հեռու

Դու նման չէիր...

Ես նման էի կարծես ա՛յն մարդուն,

Որ սքանչելի ձեռագիր ունի,

Բայց... գրագետ չէ կատարելապես:
Իսկ հիմա,
Երբ մենք մեկտեղ ենք կրկին,
Նո՛ւյն կյանքը հիմա
Իր սքանչելի նո՛ւյն ձեռագրորով
Գրագիտության դասեր է տալիս
Թե՛ շնորհալի վագերին այգու,
Թե՛ տաղանդավոր գետերին բուրբ,
Թե՛ հայտնի ոխից գագագողներին,
Թե՛ թաքուն սիրուց կակագողներին,
Եվ թե՛ աշխարհիս պետերին բուրբ,
Որ վերջիններիս մատերից բուրբ,
Մա՛նավանդ... ահեղ ցուցամատերից
Մա՛հը չկաթի,
Այլ կյա՛նքը ծորա
Թշվառ ու փոքրիկ այս երկրի վրա՝
Հեովից ետ դարձող
Տեղերախույզ հրթիռների պես...
Տեսնո՞ւմ ես
Մի տե՛ս.
Ծաղկած ծիրանին դիմացի բակում
Նշխար է բաշխում քահանայաբար
Ամբողջ շրջանով իր մեծ շուրջառի,
Իսկ մեղուները
(Այդ նշխարները ծծելուց արբա՞ծ,
Թե՞ գուցե դրդված ուրիշ պատճառից)
Ցույցեր են անում փեթակի առջև,
Ինչպես որ մարդիկ
Շենքերի առջև պատլամենտների...
Ով ի՛նչ ուզում է՝ թո՛ղ այդ էլ անի:

Իսկ ես ուզում եմ... իսկ դու չե՞ս ուզում,
Որ գեթ ա՛յս անգամ,
Գոնե՛ս ա՛յս անգամ...
Հեռավորությունն ինձ ու քեզ երբեք
Չկհսի՛ր այնպես,
Ինչպես... հինգշաբթին շաբաթն է կհսում:
Կորչի՛ր հինգշաբթին...

18.III.1964թ.

Դիլիշան